

HØJESTERETS DOM

afsagt tirsdag den 3. maj 2016

Sag 244/2015

(2. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Hanne Rahbæk, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Københavns Byret den 19. november 2014 og af Østre Landsrets 18. afdeling den 18. juni 2015.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Jon Stokholm, Poul Dahl Jensen, Vibeke Rønne, Kurt Rasmussen og Lars Apostoli.

Påstande

Dommen er anket af T med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse.

Anbringender

T har navnlig anført, at landsretten i strid med retsplejelovens § 883, stk. 3, jf. § 834, stk. 2, nr. 4, har dømt ham for forhold, der ikke er omfattet af tiltalen. Han er alene tiltalt for at have videregivet ”oplysninger om sin klients tilknytning til Renoflex og makuleringsarbejde”. Ved landsrettens dom er han imidlertid yderligere dømt for at have videregivet oplysninger om, ”at Renoflex i 2010 modtog dokumenter fra Landsarkiv for Sjælland til makulering i forbindelse med oprydning på arkivet” samt oplysninger om, ”at en del af dokumenterne i hans besiddelse hidrørte fra en lignende makulerings sag fra Ordenskapitlet i 2008”. De nævnte yderligere for-

hold har ikke blot karakter af biomstændigheder, jf. retsplejelovens § 883, stk. 4, og der skal derfor ses bort fra disse forhold ved bedømmelsen af, om han har overtrådt straffelovens § 152, stk. 1.

Strafansvar efter straffelovens § 152, stk. 1, er forbeholdt grove overtrædelser af tavshedspligten, jf. bl.a. UfR 2015.2711 V. Ikke enhver oplysning, som er fremme i et lukket retsmøde, er omfattet af forbuddet mod offentliggørelse af oplysninger i retsplejelovens § 29 d. I lyset af Den Særlige Klagerets kendelse af 27. marts 2013 må det lægges til grund, at han ikke har videregivet oplysninger, der ville kunne skade efterforskningen, og at der efter en helhedsvurdering ikke er sket en så alvorlig overtrædelse af tavshedspligten, at det indebærer en overtrædelse af § 152, stk. 1. Der skal tages hensyn til, at der ikke har været nogen bevisførelse om betydningen af de konkrete oplysninger for efterforskningen, at straffesagen allerede havde været omtalt i medierne i flere dage, før han selv udtalte sig efter henvendelse fra en journalist, og at politi og anklagemyndighed i øvrigt selv havde givet udførlige oplysninger om sagen, om de sigtede og om planerne for den videre efterforskning. Da han selv udtalte sig, var det således allerede kendt, at hans klient var ”skraldemand”.

I tilfælde af domfældelse bør sanktionen lempes under hensyn til varigheden af sagsbehandlingen, jf. straffelovens § 82, nr. 13 og nr. 14.

Anklagemyndigheden har navnlig anført, at der ikke er formelle mangler ved anklageskriftet, og at landsretten ikke har dømt T for forhold, som ikke er dækket af gerningsbeskrivelsen i anklageskriftet. Der har således ikke været tvivl om de forhold, som sagen drejer sig om, og det har ikke haft betydning for hans muligheder for at tilrettelægge sit forsvar, at anklageskriftet ikke indeholder en fuldstændig angivelse af alle de oplysninger, som han videregav, jf. herved ordene ”blandt andet” i anklageskriftet.

Anvendelse af straffelovens § 152 er i en vis udstrækning forbeholdt de grovere tilfælde af brud på tavshedspligten, og landsretten har fundet det bevist, at T har realiseret gerningsindholdet i denne bestemmelse, og at han havde det fornødne forsæt, da han i strid med retsplejelovens § 29 d videregav fortrolige oplysninger fra det lukkede retsmøde. Landsrettens bevisbedømmelse kan ikke efterprøves af Højesteret, jf. retsplejelovens § 933, stk. 2, jf. § 912, stk. 1, nr. 4, modsætningsvis. På baggrund af landsrettens bevisbedømmelse og antagelse om,

at der var tale om videregivelse af oplysninger, som ville kunne skade efterforskningen, er landsrettens retsanvendelse korrekt.

Behandlingen af sagen har ikke haft en varighed, som kan begrunde formildelse af straffen efter reglerne i straffelovens § 82, nr. 13 eller 14. Bødestrafen bør derimod skærpes.

Hvis Højesteret finder, at betingelserne for domfældelse efter straffelovens § 152, stk. 1, ikke er opfyldt, bør T idømmes en bøde for overtrædelse af retsplejelovens § 32 b, jf. § 29 d.

Supplerende sagsfremstilling

Der er fremlagt en række print fra forskellige avisers nyhedsopslag på nettet, hvoraf fremgår, at straffesagen mod A og dennes medgerningsmand var genstand for omfattende omtale i medierne såvel umiddelbart før som efter grundlovsforhøret den 25. oktober 2012. Som eksempler kan nævnes:

Nyhedsopslag på TV 2 Nyhederne den 25. oktober 2012:

”To mænd er anholdt og mistænkt for at have stjålet store mængder historiske dokumenter og materiale om Anden Verdenskrig fra Rigsarkivet. Tyveriet kan have fundet sted i helt op til 10 år, skriver Berlingske.

”Baseret på materialets omfang er det vores vurdering, at det har været organiseret tyveri, som er foregået systematisk over en årrække,” siger vicepolitikommisær ved Københavns Politi.

Han tilføjer, at der er tale om ”unik og uerstattelig kulturarv”.

...

De to mænds adresser blev ransaget onsdag, og her blev der fundet bunkevis af historisk materiale.

De stjalne dokumenter er blandt andet politirapporter, retsakter, desertørsager og personlige ejendele, der er forsvundet lidt efter lidt fra arkiverne.

...

Ifølge Berlingske handler materialet primært om danske nazister, der kæmpede på tysk side under krigen.

...

De to mistænkte har relationer til nynazistiske miljøer og rockerkredse, og den ene er i forvejen godt kendt af politiet.

De to mænd bliver fremstillet for grundlovsforhør torsdag med henblik på varetægtsfængsling.”

Nyhedsopslag på TV 2 Nyhederne senere samme dag:

”Ved grundlovsforhøret i dag kom det frem, at den 46-årige og en medsigtet 53-årig mand havde videresolgt nogle af de stjålne effekter. En stor del af de stjålne papirer er dog fundet igen ved ransagninger hjemme hos de to mænd. De blev begge fængslet i 13 dage.”

Nyhedsopslag på Berlingskes netavis den 25. oktober 2012 inden grundlovsforhøret:

”Derudover har motivet til tyveriet ifølge Københavns Politi både været ren samlerinteresse og for at videresælge noget af materialet, som tillægges stor affektionsværdi i specifikke samlermiljøer.

Blandt andet har mændene angiveligt forsøgt at sælge noget af materialet på en messe, hvor der ifølge kilder blev snakket i kroene om, at der kunne være tale om stjålne genstande fra Rigsarkivet. Desuden har den ene af mændene efter Berlingskes oplysninger haft, hvad der mindede om et museum i sin private lejlighed, hvor materialet var udstillet. ...

Vicepolitikommissær ved Københavns Politi, Thomas Juhl, er enig i den vurdering:

”Baseret på materialets omfang, som drejer sig om to hyldemeter, er det vores vurdering, at det har været organiseret tyveri, som er foregået systematisk over en lang år-række.”

I et nyhedsopslag på Politikens netavis den 25. oktober 2012 ses et foto af nogle kasser med det beslaglagte materiale. I nyhedsteksten hedder det bl.a.:

”Politiet regner ikke med at have beslaglagt alt materiale ved et stort tyveri fra Rigsarkivet af historiske dokumenter fra Anden Verdenskrig.

Derfor handler efterforskningen nu om at begrænse de kulturelle skader.

Det oplyser senioranklager Erik Hjelm efter et grundlovsforhør, hvor to midaldrende mænd blev fængslet i 13 dage for tyveriet.

”Er der nogen derude, der har købt de her dokumenter, så kan de mobiltelefoner, som vi har beslaglagt, jo være en god mulighed for at få klarhed”, siger Erik Hjelm til Ritzau.

Målet med efterforskningen er nu at få fat i de dokumenter, som måske er solgt videre, tilbage til Rigsarkivet i god behold.

”Det kan jo være meget værdifulde papirer, og vi prøver at begrænse skaden så meget som muligt”, fortæller senioranklageren.

Begge mænd på henholdsvis 46 og 53 år nægter sig skyldige, men under ransagninger har Københavns Politi beslaglagt flere hyldemeter med dokumenter tilhørende Rigsarkivet.

...

”Vi taler om organiseret tyveri over en temmelig lang periode, muligvis op til 10 år. Den ene har valgt at forklare sig her i retten, mens den anden har valgt ikke at afgive forklaring”, siger Erik Hjelm.”

Nyhedsopslag på Ekstrabladets netavis den 26. oktober 2012:

”Mændene har en fortid som henholdsvis tatovør og skraldemand.”

Nyhedsopslag på Politikens netavis den 26. oktober 2012:

”Det meste materiale blev fundet ved ransagningerne, men anklager Erik Hjelm fortalte, at politiet nu er på jagt efter det manglende materiale og dem, som måtte have købt det. Derfor forlangte han lukkede døre i retten, så hælerne ikke gennem pressen kan blive advaret om politiets mistanke.

”Hvis vi gennemgår sagens detaljer her, så bliver det vanskeligt at få sagen opklaret”, argumenterede anklageren, som fik medhold af dommeren, der derefter sendte tilhørerne ud af retslokalet.”

I Københavns Byrets kendelse af 25. oktober 2012 om varetægtsfængsling i 13 dage af Ts klient, A, hedder det:

”Efter de foreliggende oplysninger, herunder fundet af koster hos anholdte sammenholdt med, at medsigtede B ved anholdelsen på Rigsarkivet blev fundet i besiddelse af en udhulet blok, er der begrundet mistanke om, at anholdte A har gjort sig skyldig i den rejste sigtelse.

Efter anklagemyndighedens oplysninger er de væsentligste efterforskningskridt mv., som forventes foretaget inden for den begærede frist, at der skal foretages undersøgelse af mobiltelefoner og computere, ligesom der skal ske udfindelse af mulige aftagere.

Under hensyn hertil findes der bestemte grunde til at antage, at anholdte på fri fod vil vanskeliggøre forfølgningen, navnlig ved at fjerne spor, advare eller påvirke andre.

Herefter er betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, opfyldt.”

I en rapport af 6. november 2012 fra Københavns Politi til Københavns Byret med begæring om fortsat varetægtsfængsling af de sigtede i tyverisagen og om tilbagekaldelse af beskikelsen af advokat T som forsvarer hedder det bl.a.:

”Der vil endelig være en begæring om, at retten tilbagekalder beskikkelsen af advokat T i medfør af retsplejelovens § 736, stk. 2, jf. § 733, stk. 2, idet pågældende har videregivet oplysninger til pressen fra et lukket retsmøde, hvor sigtede er varetægtsfængslet på retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3. Det fremgår blandt andet af en artikel fra Politiken den 31. oktober 2012, at advokaten har gengivet sin klients forklaring om, hvor han arbejdede, og hvordan han er kommet i besiddelse af de forskellige dokumenter. Det er anklagemyndighedens opfattelse, at denne udtalelse til pressen i den grad lægger hindringer i vejen for politiets efterforskning, da potentielle vidner nu har mulighed for at bakke sigtedes forklaring op.”

Det er oplyst, at Københavns Byret i maj 2013 har idømt de tiltalte i tyverisagen ubetinget fængsel på henholdsvis 2 år og 1 år og 9 måneder.

I retsbogen vedrørende hovedforhandlingen i Københavns Byret den 17. november 2014 i sagen mod T hedder det bl.a.:

”På spørgsmål fra forsvareren bemærkede anklageren, at den rejste tiltale skal forstås således, at tiltalen for uberettiget at have videregivet oplysninger tillige omfatter oplysninger om klientens modtagelse af materiale fra Ordenskapitlet samt oplysninger om årstal for modtagelsen heraf. At tiltalen også omfatter disse oplysninger kan udledes af udtrykket ”blandt andet videregav”.

Forsvareren anført, at tiltalen må forstås således, at der alene er rejst tiltale for at have videregivet oplysninger om ”sin klients tilknytning til Renoflex og makuleringsarbejde”. Tiltalte har ikke haft mulighed for eller anledning til at forberede sig på andet.

På spørgsmål fra retsformanden oplyste anklageren, at anklageskriftet ikke vil blive berigtiget.”

I retsbogen vedrørende hovedforhandlingen i Østre Landsret den 18. juni 2015 hedder det bl.a.:

”Anklageren anmodede om tilladelse til at berigtige anklageskriftet, således, at der i tiltalen efter ”straffelovens § 152, stk. 1,” tilføjes ”jf. retsplejelovens § 32 b, stk. 1, jf. § 29 d, jf. § 29, stk. 3, nr. 4,”

Forsvareren protesterede herimod.

Efter votering tilkendegav landsretten, at anmodningen ikke blev taget til følge.”

Ved bødevedtagelse af 25. februar 2013 er T straffet med en bøde på 3.000 kr. for overtrædelse af færdselsloven.

Anklagemyndighedens praksis

I Rigsadvokatens årsberetning for 2005 er omtalt en konkret sag (s. 72):

”Under et grundlovsforhør for lukkede døre blev to rockerrelaterede personer, der var sigtet for grov vold og trusler, varetægtsfængslet af hensyn til efterforskningen.

Dagen efter kunne man i den lokale avis og regionalradioen læse og høre, at kriminalinspektøren K, havde oplyst, at de pågældende var blevet varetægtsfængslet i en nærmere angiven periode. Forsvareren for de varetægtsfængslede anmeldte K for brud på tavshedspligten.

Statsadvokaten anførte, at videregivelse af oplysninger fra et lukket retsmøde er en overtrædelse af reglerne om tavshedspligt, medmindre videregivelsen ikke kan anses for uberettiget. I den konkrete sag blev retsmødet holdt for lukkede døre af hensyn til efterforskningen. Politiet har overblik over, hvilke oplysninger, der kan skade efterforskningen. Endvidere har politiet en vis pligt til at informere om varetægtsfængslinger, løsladelser mv. i det omfang, det ikke kompromitterer det forhold, der har begrundet dørlukningen. Ud fra en samlet vurdering fandt statsadvokaten ikke, at der var tale om uberettiget videregivelse af fortrolige oplysninger.

Statsadvokaten fandt herefter ikke, at der var rimelig formodning om, at strafbart forhold var begået og indstillede efterforskningen.

Politiklagenævnet var enig i afgørelsen.”

Højesterets begrundelse og resultat

Tre dommere – Poul Dahl Jensen, Vibeke Rønne og Kurt Rasmussen – udtaler:

Forholdet mellem tiltale og dom

Det fremgår af anklageskriftet, at ”T er tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 152, stk. 1, ved den 30. oktober 2012 i forbindelse med sit virke som beskikket forsvarer for A til Politiken, at have videregivet oplysninger, der var fremme under et lukket grundlovsforhør i Københavns Byret den 25. oktober 2012, idet han blandt andet videregav oplysninger om sin klients tilknytning til Renoflex og makuleringsarbejde, hvorefter Politiken den 31. oktober 2012 i en artikel på internetavisen ”Politiken.dk” offentliggjorde oplysningerne.”

Landsretten har dømt T for til Politiken at have videregivet følgende oplysninger:

- om As tidligere ansættelsesforhold hos Renoflex,

- om at Renoflex i 2010 modtog dokumenter fra Landsarkivet for Sjælland til makulering i forbindelse med en oprydning på arkivet, og
- om at en del af dokumenterne i hans besiddelse hidrørte fra en lignende makuleringssag fra Ordenskapitlet i 2008.

Spørgsmålet er, om T herved er blevet dømt for forhold, der ikke er omfattet af tiltalen, jf. retsplejelovens § 883, stk. 3.

Af den pågældende artikel i Politiken den 31. oktober 2012, der er citeret i byrettens dom, fremgik bl.a.:

”Ifølge advokaten er halvdelen af dokumenterne kommet i hænderne på den 53-årige, mens han arbejdede for affaldsfirmaet Renoflex.

”50 procent er noget, han har taget i forbindelse med, at Landsarkivet skulle makulere en hel del materiale, da de ryddede op i samlingen”, siger advokaten.

Oprydningen på Landsarkivet skete angiveligt i 2010, hvor man ifølge advokaten valgte at skille sig af med en del dokumenter.

”Der sender de en hel del til makulering. Noget af det går forkert og kommer i en destruktionsanstalt, hvor han arbejder.”

...

Den anklagede har fortalt advokaten, at de øvrige fem procent af dokumenterne stammer fra en lignende makuleringssag i Ordenskapitlet i 2006.”

T har i sin forklaring for byretten bekræftet, at han i store træk har sagt det, som han er citeret for i artiklen i Politiken.

Udtrykket ”makulering” er i artiklen alene anvendt de tre gange, der fremgår af det citerede, og vi finder, at T ikke har kunnet være i rimelig tvivl om, at udtrykket ”makuleringsarbejde” i anklageskriftet er en kort udtryksmåde, der også omfatter udtalelsernes angivelse af omstændighederne ved makuleringsarbejdet.

På den anførte baggrund finder vi, at det ikke kan antages at have haft betydning for Ts mulighed for at tilrettelægge sit forsvar, at det fulde indhold af de pågældende udtalelser til Poli-

tiken ikke fremgik af anklageskriftet, herunder hvem Renoflex havde modtaget dokumenter til makulering fra, og hvornår dokumenterne var modtaget.

Der er herefter ikke grundlag for at fastslå, at landsretten har dømt for forhold, der ikke er omfattet af anklageskriftet.

Straffelovens § 152

Som nævnt har landsretten dømt T for til Politiken at have videregivet oplysninger fra det lukkede grundlovsforhør om As tidligere ansættelsesforhold hos Renoflex, om at Renoflex i 2010 modtog dokumenter fra Landsarkivet for Sjælland til makulering i forbindelse med en oprydning på arkivet, og om at en del af dokumenterne i hans besiddelse hidrørte fra en lignende makuleringssag fra Ordenskapitlet i 2008. Landsretten har i den forbindelse lagt til grund, at oplysningerne ikke tidligere havde været fremme i offentligheden.

Spørgsmålet er, om det er med rette, at landsretten har anset denne videregivelse af oplysninger til pressen for strafbar efter straffelovens § 152, stk. 1.

Det er en betingelse for strafansvar efter § 152, stk. 1, at der er tale om uberettiget videregivelse eller udnyttelse af fortrolige oplysninger. En oplysning er fortrolig, når den ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som sådan, eller når det i øvrigt er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage væsentlige hensyn til offentlige eller private interesser, jf. § 152, stk. 3.

De videregivne oplysninger hidrørte fra et retsmøde, der blev holdt for lukkede døre af hensyn til sagens opklaring, jf. retsplejelovens § 29, stk. 3, nr. 4. Offentlig gengivelse af, hvad der forhandles i et sådant retsmøde, er forbudt, jf. retsplejelovens § 29 d. Der var tale om oplysninger, som ville kunne skade efterforskningen, idet potentielle vidner ville kunne være påvirket af kendskab til den pågældendes egen forklaring om, hvordan han var kommet i besiddelse af dokumenterne. På den baggrund tiltræder vi, at oplysningerne må anses som fortrolige og videregivelsen til pressen for uberettiget. Det er i den forbindelse uden betydning, om forsvareren allerede inden det lukkede retsmøde havde fået kendskab til oplysningerne ved en samtale med sin klient. Det forhold, at politiet og anklagemyndigheden har udtalt sig i sagen til pressen, kan heller ikke føre til en anden bedømmelse. Det bemærkes herved, at politiet og

anklagemyndigheden med deres udtalelser ikke har prisgivet oplysninger om de forhold, som Ts udtalelser til Politiken angår.

Som følge af det anførte tiltræder vi, at videregivelsen af de pågældende oplysninger er strafbar efter straffelovens § 152, stk. 1.

Herefter, og da landsretten har fastslået, at T har handlet med forsæt, tiltræder vi, at han er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 152, stk. 1.

Straffen

Der gik mere end 1½ år fra det tidspunkt, hvor anklagemyndigheden havde kendskab til alle relevante omstændigheder i sagen, og ca. 1 år og 4 måneder fra sigtelsestidspunktet til anklageskriftet blev modtaget i retten. Anklagemyndigheden har ikke oplyst omstændigheder, der kan gøre en sagsbehandlingstid af denne varighed berettiget. Dette forhold bør derfor indgå som en formildende omstændighed ved straffens fastsættelse, jf. straffelovens § 82, nr. 13.

Med denne bemærkning tiltræder vi, at straffen, der er en tillægsstraf, jf. straffelovens § 89, fastsættes til 20 dagbøder á 500 kr.

Vi stemmer herefter for at stadfæste landsrettens dom.

Dommerne Jon Stokholm og Lars Apostoli udtaler:

Højesteret kan ikke efterprøve den konkret foretagne bevisbedømmelse vedrørende skyldspørgsmålet, jf. retsplejelovens § 933, stk. 2, sammenholdt med § 912, stk. 1, nr. 4, modsætningsvis. Højesteret kan imidlertid tage stilling til, om landsretten har anvendt straffelovens § 152, stk. 1, samt de underliggende regler om tavshedspligt rigtigt, og om de forhold, som landsretten har lagt vægt på, er omfattet af tiltalen.

Strafansvar efter straffelovens § 152, stk. 1, er bl.a. betinget af, at den pågældende uberettiget har videregivet eller udnyttet fortrolige oplysninger. Det kan være uberettiget at videregive oplysninger, som har været fremme i et lukket grundlovsforhør, når dørlukningen ikke alene er sket af hensyn til ro og orden i retslokalet, jf. herved navnlig retsplejelovens § 29 d. Tavs-

hedspligten gælder også for en forsvarer, som allerede inden grundlovsforhøret havde kendskab til oplysningerne efter samtaler med sin klient.

Tavshedspligten omfatter ikke oplysninger fra et lukket grundlovsforhør, som allerede inden retsmødet har været offentliggjort, f.eks. som følge af medieomtale af den pågældende straffesag. Der er heller ikke tale om, at en forsvarer uberettiget videregiver fortrolige oplysninger fra et lukket grundlovsforhør, hvis han blot videregiver oplysninger, som allerede er offentliggjort af politiet eller anklagemyndigheden i den pågældende sag, eventuelt efter retsmødet. Det er heller ikke uberettiget videregivelse af fortrolige oplysninger fra et lukket grundlovsforhør, hvis oplysningerne i øvrigt er åbenbart uden betydning for de forhold, som har begrundet dørlukningen, herunder hensynet til efterforskningen. Da således ikke nødvendigvis enhver videregivelse af oplysninger fra et lukket retsmøde er retsstridig, forudsætter en stillingtagen til en tiltale for overtrædelse af straffelovens § 152, stk. 1, ved videregivelse af sådanne oplysninger en vurdering af, om retsstridighedsbetingelsen er opfyldt for så vidt angår de konkrete oplysninger, der er omfattet af tiltalen.

I den foreliggende sag er alene oplysninger om klientens ”tilknytning til Renoflex og makuleringsarbejde” nævnt i anklageskriftet. Renoflex var et firma, som drev virksomhed med affaldshåndtering. Oplysningerne om klientens tilknytning til Renoflex og makuleringsarbejde havde ikke været fremme i offentligheden før Ts videregivelse af disse oplysninger efter grundlovsforhøret. Ved bedømmelsen af spørgsmålet om den fortrolige karakter af de nævnte oplysninger finder vi, at der skal tages hensyn til, at klientens stilling som ”skraldemand” allerede havde været nævnt i medierne, og at sagen i øvrigt havde været genstand for betydelig medieomtale i flere dage, før T udtalte sig. Denne medieomtale var bl.a. baseret på udførlige udtalelser fra politi og anklagemyndighed – både før og efter det lukkede grundlovsforhør – om sigtelserne, om de sigtede og om politiets planer for den videre efterforskning.

Ved bedømmelsen af spørgsmålet om retsstridigheden af Ts videregivelse af de oplysninger, der er nævnt i anklageskriftet, finder vi endvidere, at der skal tages hensyn til, at der hverken for byretten eller landsretten har foreligget nærmere oplysninger om betydningen af offentliggørelsen af netop disse oplysninger for den videre efterforskning. Anklagemyndigheden har end ikke redegjort for, hvordan de pågældende oplysninger kunne være egnet til at svække efterforskningen.

På den anførte baggrund er det herefter vores opfattelse, at videregivelsen af oplysningerne om klientens tilknytning til Renoflex og makuleringsarbejde ikke i sig selv kan være en uberettiget videregivelse af fortrolige oplysninger fra et lukket grundlovsforhør. Videregivelsen af netop disse oplysninger udgør derfor ikke et tilstrækkeligt grundlag for strafansvar efter straffelovens § 152, stk. 1.

Det fremgår af landsrettens dom, at det ikke alene er videregivelsen af oplysningerne om klientens tilknytning til Renoflex og makuleringsarbejde, som ligger til grund for domfældelsen. Ved landsrettens dom er T således fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 152 ved at have videregivet oplysninger fra det lukkede grundlovsforhør ”om As tidligere ansættelsesforhold hos Renoflex, om at Renoflex i 2010 modtog dokumenter fra Landsarkiv for Sjælland til makulering i forbindelse med en oprydning på arkivet, og om at en del af dokumenterne i hans besiddelse hidrørte fra en lignende makulerings sag fra Ordenskapitlet i 2008.”

I hvert fald under de foreliggende omstændigheder, hvor videregivelsen af de oplysninger, der er nævnt i anklageskriftet, ikke i sig selv er tilstrækkeligt til strafansvar for overtrædelse af tavshedspligten, jf. straffelovens § 152, stk. 1, finder vi, at oplysningerne om, at Renoflex i 2010 modtog dokumenter fra Landsarkivet til makulering i forbindelse med en oprydning på arkivet, og at en del af dokumenterne i hans besiddelse hidrørte fra en lignende makulerings sag fra Ordenskapitlet i 2008, ikke har karakter af biomstændigheder med hensyn til det forhold, der er omfattet af tiltalen, jf. retsplejelovens § 883, stk. 4. Navnlige under hensyn til sikring af adgangen til effektiv tilrettelæggelse og gennemførelse af forsvaret over for det forhold, som er omfattet af tiltalen, kan det ikke føre til et andet resultat, at der i anklageskriftet er indsat ordene ”blandt andet” foran de nævnte oplysninger.

Domfældelse for forhold, der ikke er omfattet af tiltalen, kan ikke finde sted, jf. retsplejelovens § 883, stk. 3, og det er derfor uden betydning for spørgsmålet om overtrædelse af straffelovens § 152, stk. 1, om videregivelsen af oplysningerne, som ikke er nævnt i anklageskriftet, eventuelt måtte være uberettiget.

Da videregivelsen af oplysningerne, som er omfattet af tiltalen, ikke indebærer en krænkelse af Ts tavshedspligt, stemmer vi for at tage hans frifindelsespåstand til følge.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet, således at landsrettens dom stadfæstes.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

T skal betale sagens omkostninger for Højesteret.